

Erik Lamprecht (Spilberk stále na dohled...)

S Erikem Lamprechtem (30), bývalým dlouholetým předsedou Dělnické mládeže, na téma „Co dál s národním hnutím?“ Čtěte o perzekuci, Okamurovi, dnešní mládeži a nové iniciativě...

Co vás přimělo „angažovat se“? Co vás kdysi „aktivizovalo“? Zkuste v několika větách podat tu jistě nesnadno popsatelnou směs společenských i ryze osobních důvodů.

Jako náctiletý jsem nikdy netrávil čas poflakováním se a obrážením diskoték jako mnozí moji vrstevníci. Už tehdy jsem vlastně vyhledával činnost, která má – alespoň z mého hlediska – nějaký smysl. Každodenní fotbalové tréninky tak asi v osmnácti devatenácti letech „jen“ vystřídal pouliční aktivismus ve jménu národního hnutí.

Zhruba v té době, kdy jsem si utvářel pohled na svět, podepřený mimo jiné osobní, rodinnou zkušeností s bezohledností kapitalismu, se mi vlastně jen náhodou naskytla příležitost vstoupit do řad hnutí a být činný s podobně smýšlejícími kamarády okolo sebe.

Zkrátka jsem poznal, že mám možnost i schopnost náš kolektiv utvářet. Přicházel jsem s nápady, plány a tím se vyhranila i má vlastní pozice.

Co jste konkrétně myslel bezohledností (kapitalismu)?

Vysvětlit dostatečně všechny okolnosti a souvislosti, na to tu zjevně není prostor. Nicméně, už jako kluk jsem mohl vidět, jak systém, kde vládne jen honba zisky, a kde si jedni berou na úkor druhých, dokáže ničit konkrétní lidi i rodiny: když se majetková likvidace v důsledku projevuje třeba i na zdraví.

Pracujete, či jste pracoval, s mládeží. Jaká podle vaší - již letité - zkušenosti je? A hlavně: Co bylo, či je, náplní oné práce? Co člověk dnes vlastně může mladým v politické straně nabídnout? A co asi očekávají oni?

Jako mládežnická organizace jsme se snažili najít mládež, která nabyté zkušenosti později zúročí v národní politické straně. Jenže prakticky hned nám došlo, že v daných mantinelech konzumního světa mládež jako celek na dobrovolnické bázi zformovat nelze.

Často jsme se také setkávali s lidmi, kteří pod vlivem představy sugerované médií očekávali, že budeme organizovat akce typu „výprava na cikány“. Jakmile poznali, že naše činnost stojí na jiné - pro ně složité - rovině, zase nás opustili. Není to přitom tak, že bychom mladým nenabídli akci. Zároveň jsme však vyžadovali odpovědnost a disciplínu.

Vzhledem k tomu, že u spousty mladých nad vytrvalostí zvítězila lenost a pohodlnost k jaké je svět okolo vybízeli, museli jsme zvolit jinou strategii: nikoli pokoušet se oslovit mládež jako celek, nýbrž hledat schopné jedince a pracovat s nimi.

Naše mládežnická organizace tedy prvořadě nefungovala jako prostředek pro představení určitých myšlenek navenek, ač se to tak při povrchním pohledu na naši činnost - například v podobě veřejných demonstrací - mohlo zdát, nýbrž jako prostředek pro výchovu schopných jedinců. Konkrétně - bez ohledu na případné krátkodobé negativní dopady jsme se třeba nikdy nebáli dát někomu zodpovědný úkol či pozici, při které se daný člověk osvědčil nebo ne. A skutečně jsme takto našli několik schopných lidí, se kterými spolupracuji dosud.

Mluvme o výsledcích této činnosti. Můžete si říci, že jste v ní prožil opravdové kamarádství, sounáležitost, nadšení? A pokud ano, co z toho trvá (zbývá) dnes? Máte třeba být i jen jediného kamaráda, na něhož je bezvýhradné spolehnutí? Anebo spíš převažuje zklamání a zvýšená opatrnost, ba nechuť vůči lidem?

Už jsem naznačil, že přes všechny průvodní těžkosti se podařilo najít i schopné jednotlivce, na kterých (a se kterými) lze stavět. Právě především s těmito lidmi teď, v těchto dnech, přicházíme s novou organizací na bázi společného kamarádství, idealismu a ukotveného světonázoru, pojmenovanou **Národní a sociální fronta (NSF)**. Nakolik to bude projekt úspěšný a bude-li se vyvíjet podle našich představ, to samozřejmě nevíme. Ale právě fakt, že se jedná o iniciativu, kterou si s ohledem na stav uvnitř národního hnutí vynutil již osvědčený kolektiv,

je pro zdar NSF dobrým předpokladem.

Kdo jiný, než lidé s politickou průpravou, odhodláním a zkušenostmi, by měl vést politickou organizaci? Toho jsme si vědomi. A i když je NSF otevřená každé nové tváři, na základě zkušeností nejsem optimista v tom, že by se dnes mohla mezi námi zjevit nějaká nová „množina“ schopných aktivistů.

Zároveň je nás pořád proklatě málo. Takových aktivistů a kamarádských spolků musí být násobně víc. A i my sami bychom měli dělat víc. Hrajeme vabank a mnohdy si to ani neuvědomujeme. Zatímco se naprostá většina nechala koupit za hrstku drobných, my bychom měli být připraveni obětovat víc z našeho soukromého života. A přitom i ty nejmoc aktivní jedince je teď ještě často nutno přesvědčovat, aby jeden víkend svoji soukromou aktivitu vynechali a udělali něco pro naši věc.

Setkal jste se s perzekucí? S výsměchem (vždyť liberalistickým „tolerantním“ snad nic nejde lépe)? Jak se s tím vyrovnávali-vyrovnávají vaši blízcí? Co zaměstnavatelé nebo „bývalí“ (kolegové, spolužáci, partnerky)?

Mohl bych vyprávět, co všechno naši odpůrci ve jménu tolerance učinili mně nebo mému okolí. Od vytváření nátlaku na zaměstnavatele, přes hořící auta po přepadávání maskovanými útočníky před vlastním domem. To celé nelze nazvat jinak než státem tolerovaný, ne-li podporovaný terorismus zleva.

I od bezpečnostních složek vnímám, že v podstatě každý můj krok je sledovaný, přičemž pokud mluvím o sledování, nemám v dnešní době samozřejmě na mysli fyzické každodenní sledování, ale jednoduchý „online monitoring“, o to více nepříjemný a nebezpečný, nakolik působí vzdáleně a anonymně.

Není jednoduché žít bez nároku na soukromí, ale na to si rozhodně stěžovat nechci. Kdyby mě takové věci měly odradit, tak jsem toho už dávno nechal a měl „svůj klid“. Jenže vyhledávat klid a pohodlí není můj styl a neměl by to ostatně být styl nikoho, kdo se nechce pokládat za slabocha.

Baví mě také lidi v mém okolí udivovat, že onen „extremista“, kterého poznali, vůbec neodpovídá jejich mediálně vsugerovaným představám o „profilu běžného extremisty“.

Ještě k NSF. Přiznáte si, že jde především o „seberealizaci“ než o „politiku“ v doslovném významu „správy obce“? To bychom teď přece měli podporovat „jak se dá“ Okamuru a jeho SPD, ne?

Příčí se mi každá standardně demokratická strana bez ohledu na to, jestli se třeba v postojích na určité téma scházíme nebo ne. Kdybychom měli podporovat nejmenší zlo – třeba v podobě Okamurovy SPD – tak se nikdy nedočkáme řešení prapříčiny stavu naší země, potažmo hospodářství, morálky a tak dále. Kardinální rozdíl je totiž v našem pohledu na svět a přístupu liberálních stran celého parlamentního demokratického spektra, pro které jsou politické

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

pozice na úrovni jiných podnikatelských aktivit – třeba v akciovkách.

S ohledem na toto si přiznávám, že NSF je zatím jen naše osobní realizace, zároveň to ale neznamena, že nemáme vysoké politické ambice. Samozřejmě před námi stojí těžký a jen stěží splnitelný úkol, ale jen přihlížet mi prostě není vlastní.

Co tedy může zájemce o členství v NSF očekávat? Na co se má a musí připravit?

NSF je realizace už víceméně ustáleného kolektivu. Na základě zkušeností nechceme mít ani tak členy na papíře, ale především aktivisty a kamarády v jednom. Pokud se nám v budoucnu podaří přerod v politickou stranu nebo hnutí, budeme muset stále trvat na těchto základních principech a nikdy se jich nevzdat. To bychom si rovnou mohli najít nějakou demokratickou, národně se tvářící stranu a najít si zde svůj „džob“. To bychom ale již nebyli těmi neústupnými idealisty, kterými přese všechno stále jsme.